

LEBRIS

We know
books

ANTONIA SUCIU

*Coroana
Abisului*

VOLUMUL 2

al trilogiei

Profetia adâncurilor

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2024

CAPITOLUL 1	·	7
CAPITOLUL 2	·	19
CAPITOLUL 3	·	29
CAPITOLUL 4	·	35
CAPITOLUL 5	·	37
CAPITOLUL 6	·	47
CAPITOLUL 7	·	53
CAPITOLUL 8	·	65
CAPITOLUL 9	·	75
CAPITOLUL 10	·	81
CAPITOLUL 11	·	99
CAPITOLUL 12	·	113
CAPITOLUL 13	·	119
CAPITOLUL 14	·	129
CAPITOLUL 15	·	145

CAPITOLUL 16 · 167

CAPITOLUL 17 · 177

CAPITOLUL 18 · 193

CAPITOLUL 19 · 205

CAPITOLUL 20 · 217

CAPITOLUL 21 · 231

CAPITOLUL 22 · 241

CAPITOLUL 23 · 255

CAPITOLUL 24 · 261

CAPITOLUL 25 · 277

CAPITOLUL 26 · 283

CAPITOLUL 27 · 315

CAPITOLUL 28 · 321

CAPITOLUL 29 · 337

CAPITOLUL 30 · 339

CAPITOLUL 31 · 349

CAPITOLUL 32 · 353

Soarele apunea în marea învolburată. Vântul şuiera pe la geamurile închise, iar un zumzet electric se simțea în aer. Cerul era pictat în cele mai frumoase culori ale apusului, dar freamătul, ce nu dădea pace viețuitoarelor de afară, se infiltrasse printre crăpăturile sufletului meu, acaparându-l. Norii, ce se plimbau fără vreo direcție anume pe întinsul sângeriu, erau albi ca neaua, dar o singură schimbare de spirit i-ar fi transformat în valuri cenușii ale cerului, dezlănțuind un infern de tunete și fulgere însoțite de șiroaie de apă. Picăturile de ploaie s-ar contopi cu valurile mării, alimentând furia și secretele ce se ascundeau în adâncurile ei.

Am aruncat o privire spre faleza înțesată de turiști care se plimbau liniștiți, admirând solemnitatea și strălucirea valurilor sărate. Un icnet se trezi înăuntrul meu în momentul în care un copil ieși din valurile mării, urmat de mama sa. Am tras aer adânc în piept și am lăsat tensiunea

să se risipească. De fiecare dată când dădeam cu ochii de locul din care proveneam, intram în stare de alertă. Chiar și cel mai mic vânticel care venea din senin, algă ce era adusă la mal sau copiii care își șteau capul din apă îmi aduceau o stare de anxietate pe care îmi lua câteva minute să o calmez.

Inima încă îmi bătea cu putere, când brașara din jurul încheieturii începu să strălucească. Am atins-o instinctiv, mângâind-o cu grijă. Reprezenta singura mea legătură cu sora mea sirenă, Loria. Am expirat puternic și nu mi-am dezlipit ochii de pe pandantivul movuliu, până când strălucirea își pierdu din luminozitate și, încet, dispăru cu totul.

— Strălucește de zile întregi! se auzi vocea Reveriei, care stătea așezată pe canapeaua din mijlocul camerei.

— Crede-mă că aș înota chiar acum până acolo și aș lua-o pe Loria înapoi, i-am întors-o eu. Simplul gând la Loria sau la răpirea ei îmi întorcea stomacul pe dos. Încă mă mai simțeam prost că am fost atât de inconștientă, încât să nu-mi dau seama la timp de absența ei. Era în ghearele Conducătoarei, din cauza mea. Mersese acolo pentru a curăța mizeria pe care o provocasem, înfruntând-o pe Conducătoare pentru răpirea lui Max, de care nici măcar nu fusese responsabilă. Se afla acolo degeaba.

— Știu că încă te simți prost, dar asta nu o va aduce înapoi. Singurul lucru pe care îl putem face este să studiem cărțile astea și să încercăm să găsim o slăbiciune a sistemului, a ei. Și să ne antrenăm.

— Facem asta de o săptămână și nu am ajuns nicăieri. Serena este întoarsă pe dos, nu a dormit trei zile și am putut să o bag în pat doar după ce mai avea puțin și-mi

leșina în brațe. Nu avem situația sub control și e vremea să o acceptăm.

— În regulă, Isabela. Ce propui să facem? Să intrăm peste ea, ca data trecută, să orchestrăm o asasinare, să ne dăm bătăute, ce?

— Orice e mai bine decât să stăm degeaba, am spus eu, cu jumătate de glas.

— Nu aș spune că nu am făcut nimic, dar sunt de acord, avem nevoie de o altă tactică. Nu există timp de pierdut și încă nu știm ce are de gând să facă acum, că o are pe una dintre noi. Multe regate sunt încă de partea ei, iar simpla manipulare a celor care încă sunt nesiguri ar fi floare la ureche acum, că o are pe Loria.

— La ce te gândești? am întrebat-o, dar deja simțeam ce urma să spună.

— Dacă Loria pare să fie de partea ei, atunci niciun conducător nu va mai avea dubii că ea este personajul pozitiv, iar noi, cel negativ. Este cuvântul ei împotriva cuvântului nostru. Să nu mai vorbim că am putea risca un război între regate. Asta ar face de o mie de ori mai grea găsirea celorlalte fete și... Reverie se opri, șovăind. Ochii ei trădau neliniștea ce se înfășurase în jurul lor.

— Și ce?

— Ultima dată când s-a dus un război între popoarele mării, existența noastră a fost cât pe ce să fie dezvăluită oamenilor. Lupte cu arme și puteri, furtuni oribile pe mare, strigătele din valuri... Totul a dus la expunerea noastră.

— Și cum au scăpat?

— Din ce am auzit de la mama mea, una dintre noi s-a sacrificat. Nu-i mai țin minte numele, dar una dintre

noi a iscat o furtună suficient de mare, încât să îngroape corpurile sirenelor căzute, să înlătore orice urmă a existenței noastre sau a războiului. Oamenii au crezut că fusese vorba de accidente pe mare în lanț, chiar au abandonat navigatul prin părțile care le trezeau suspiciuni, pentru o perioadă. Dar sarcina fusese prea mare pentru o singură sirenă.

— A fost descoperită...

— Rămăsese în urmă, în timp ce restul abandonaseră acele părți ale adâncurilor. Credea că era capabilă să facă totul de una singură... Măinile Reveriei tremurau în timp ce povestea își urma cursul. Era clar că istorisirea reprezenta un act de curaj venerat de sirene, o comoară pentru generațiile viitoare.

— De aceea sunteți atât de loiale. De aceea îmi spusese Loria că poporul nostru nu avea de gând să abandoneze, chiar dacă toxinele l-ar fi distrus încet. De aceea era atât de hotărâtă să lupte. În timp ce spuneam acestea, lacrimi calde mi se scurgeau pe obraji, căzând pe bluza albă, brodată cu motive florale.

— Și nu era singura dispusă să lupte. Când ajunge la vârsta potrivită, orice sirenă învață povestea asta. Din ziua în care acea sirenă s-a sacrificat pentru binele comun, cu toții au învățat să lupte alături de propriul popor, să nu lase alte vieți să fie curmate din cauza lașității.

— Chiar dacă este o luptă deja pierdută?

— Atunci luptăm pentru a lăsa o moștenire generațiilor viitoare, moștenirea unor sirene care au înfruntat pericolul, cot la cot cu prietenii și vrăjmașii lor.

— Nu știam asta...

— După cum am mai spus, ai multe de învățat despre noi până să fii o sirenă în adevăratul sens al cuvântului.

Cuvintele Reveriei mă puseră pe gânduri. Nici nu îmi bătușem capul să învăț despre istoria lor, mă aruncasem doar cu capul înainte. Ce-i drept, nici nu avusesem prea mult timp să îmi îmbogățesc cultura generală, în timp ce fie eram pe fugă, fie alergam după piste care ne-ar putea conduce la adevăr. Un nou nivel în povestea originilor mele se așază în mintea mea, dar o întrebare încă nu-mi dădea pace. Una care nu avea legătură cu nimic din ce discutasem cu sirena din fața mea și, în același timp, putea avea legătură cu totul.

— Cum este posibil ca brățara Serenei să strălucească? Ayline a murit și ar avea sens ca brățările lor să fie legate, doar sunt surori.

— Asta este o întrebare bună. Cred că am stabilit până acum că fiecare brățară are un corespondent, al tău e Loria, iar al Serenei trebuie să fie Ayline, dar brățara își pierde proprietățile odată cu moartea proprietarului de drept, deci singura explicație ar fi că Ayline încă este în viață.

— Cum ar fi asta posibil? Știm că este imposibil să scapi de furia mamei lor. Și chiar dacă ar fi supraviețuit printr-un miracol, de ce nu a căutat-o pe Serena? am punctat eu.

— Fiecare sirenă are secrete mult mai întunecate decât își pot da altele seama. Oricum, sunt sigură că ne vom găsi răspunsul. Apropo, ce mai face frumoasa adormită? Întrebă Reverie, răsfoind paginile unei cărți. Carte care nu-mi era străină. Era chiar volumul pe care îl luasem de la biblioteca orașului, cel care conținea o pagină reconstituită prin magie, care conținea un mesaj ce își arăta secretele doar în prezența

sângelui a trei sirene, al meu, al Serenei și al Loriei. Încă nu ne dădusem seama cum sau de ce se întâmplase acel lucru și nici în ce fel ar fi sângele nostru special față de cel al celorlalte patru sirene.

— Este în camera mea, în pat. Are nevoie de odihnă. Acum câteva zile mai avea puțin și cădea din picioare. Dintre toate, știi că pe ea a afectat-o cel mai rău. Ne retrăsesem în camera care era de obicei rezervată clienților speciali ai hotelului, dar care se transformase în sanctuarul nostru, de când Loria și Serena au venit pe uscat.

— Sunt de acord, dar cred că i-ar face la fel de bine să știe ce facem. S-ar simți mai bine dacă ar fi implicată, decât să fie exclusă din orice facem.

— Cred că e mai benefic pentru ea dacă ar afla totul în momentul în care am făcut un progres adevărat. Nu avem ce să-i arătăm și, cu povestea cu sora ei, sunt sigură că ar despica marea-n două doar ca să o găsească.

— Mai știu eu pe cineva cu apucături din astea.

Am pufnit și am lovit-o cu una dintre pernele care îmi erau la îndemână.

— Ar fi bine să mă duc să o verific. Făceam ture pentru a ne asigura că Serena avea tot ce îi trebuia. Nu realizasem cât de extenuată fusese, dar observasem o schimbare înspre bine, de puțin timp. Chiar și așa, preferam să fiu precaută. Probabil era felul meu de a mai scăpa de vina care mă apăsa.

Am ieșit pe hol și m-am îndreptat spre camera mea. Lumina roșiatică invadea pereții tapițați și ușile din lemn atent lucrat. Oaspeții hotelului se plimbau în toate părțile, așteptând liftul sau retrăgându-se în camerele proprii.

De cum am pășit în camera mea, deveni destul de clar că Serena nu avea de gând să mai irosească o clipă în pat. Sirena cu părul de un roșu al focului se plimba prin cameră, aranjând la loc, pe pat, pijamaua pe care i-o împrumutasem și căutându-și niște haine decente prin șifonier. Părea odihnită și refăcută complet în urma evenimentelor anterioare. Se legăna de pe un picior pe altul, în timp ce se gândea și se răzgândea cu privire la ținută.

— Văd că ai trecut la acțiune, i-am spus în timp ce mă așezam pe patul confortabil.

— Trebuia să iau problema în propriile-mi mâini, altfel tu și Reverie m-ați fi ținut aici încă vreo săptămână! răspunse prietena mea, trăgându-și o bluză de un albastru marin peste cap. Culoarea îi revenise în obraji, iar mișcărilor îi erau fluide și nerăbdătoare. Ceva nou? se interesă ea.

— Nimic din ce nu știi, i-am răspuns eu, ușor rușinată de cercul vicios în care ne împiedicaserăm.

— Atunci aveți nevoie disperată de ajutorul meu, se hotărî ea. Trebuia să recunosc că îmi plăcea să o văd din nou pe picioare și cu chef de viață. Poate o subestimaseam. La urma urmelor, tot o sirenă din profeție era.

— În regulă. Dar îmi promiți că o vei lua mai ușor la început?

— Promit, spuse Serena, cu mâna pe inimă. M-am gândit la cum am putea găsi restul sirenelor. Mama ta ne-ar fi de folos.

— Cum?

— Având în vedere că nu toate surorile s-au născut în același regat, am putea face o listă cu numele lor, locurile de

unde provin și cu restul informațiilor pe care le mai avem despre ele.

— Ne-am gândit la asta, dar nu ne va ajuta la nimic, dacă nu putem intra în apă. Avem șapte popoare pe urmele noastre plus mama ta, și la orice mișcare greșită, viața Loriei ar putea fi în pericol.

— Cred că uiți faptul că, fiind sirene, nu avem o conexiune specială doar cu marea, ci și cu locuitorii ei. Dă-mi puțin timp să aranjez lucrurile. Voi alcătuiți lista. Vom avea mare nevoie de ea. Vă asigur!

— Văd ce știe mama, dar vreau să știi că îmi pare rău pentru Loria. Nu vreau să te învinovățești pentru asta. Pe mine veneați să mă scoateți din încurcătură. Dacă este cineva vinovată, aceea sunt eu.

— E drăguț din partea ta să-ți asumi vina, dar este mama mea. Încearcă să distrugă orice îmi este drag, dar va trebui să o facă peste cadavrul meu. Furia din ochii ei se armoniza cu părul de culoarea apusului de soare, creând un cântec al sângelui și mâniei. Se afla în fața mea, nescăpându-mă din ochi. A făcut la fel cu sora mea.

— Nu știm asta sigur.

— Din cauza brățării? Am cântărit și eu asta, dar, chiar dacă nu mi se pare imposibil ca ea să trăiască, de unde știm de ce parte este? De unde știm că mama n-a transformat-o într-un monstru?

— Nu avem de unde să știm, dar mă îndoiesc că propria-ți soră ți-ar face vreun rău.

— La fel ai fi spus și despre mama la început, mi-o întoarce ea. Privirea îi era presărată cu încredere și frică, în același timp.

— Amândouă știm că sunt două persoane complet diferite. Mama ta a decis să o ia pe altă cale, pe când sora ta a fost mereu de partea noastră. Tu ai spus faptul că Aylene cunoștea prea multe adevăruri ascunse de mama ta, pentru binele ei. Acum, haide! Să luăm ceva de mâncare și să ne apucăm de lucru.

Serena păru ușurată că lăsasem în urmă subiectul și porni, alături de mine, spre lift. Sala de mese începea să se aglomereze rapid, dat fiind că urmă să fie servită cina. Agitația din jur mă neliniștea. Pe drumul spre coada pentru mâncare, mai mulți oameni întrebară despre congresul ce ar fi trebuit să aibă loc la hotel și, de fiecare dată când auzeam o astfel de întrebare, mi se ridica părul pe spate. Încă mai simțeam apa călduță ce se lovea de mine, încă mai vedeam măruntaiele aceluia bărbat împrăștiate printre valuri, în văzul tuturor. Fiorii de pe șira spinării mă bântuiau în fiecare noapte, însoțiți de coșmaruri și țipete.

Mama ne instruisese pe toate trei ca la această întrebare să dăm neștiutoare din umeri sau să-i direcționăm spre site-ul hotelului, pentru vreun anunț inexistent cu privire la anularea evenimentului.

Serena mințea destul de bine, dar pielea i se făcea de găină din momentul în care era oprită pentru o astfel de întrebare. În schimb, Reverie mințea cu o ușurință care mă speria și mă puneă pe gânduri, în același timp. Niciun tremur în glas, nicio mișcare involuntară a feței sau a corpului, nicio ezitare, nicio mutare greșită. Părea chiar relaxată și lipsită de griji, iar asta mă făcea să mă întreb dacă nu mințise mai mult la viața ei decât spusese adevărul.

Ne-am așezat la coadă și am privit în jur. Mesele erau aranjate ca de obicei, fiecare acoperită cu o față de masă măslinie și cu un suport pentru solnițe. Pereții erau de un albastru cuminte, opusul culorilor vii din holul de la intrare, iar în aer mirosul îmbietor de mâncare te îmbrățișa de cum intrai pe ușă. Aroma supei cu fructe mare a mamei era detronat doar de parfumul sufleului de ciocolată aburind, lângă care se așezau două cupe de înghețată de vanilie, răcoroase ca o briză a oceanului. Aroma ghimbirului din salatele de vară, izul busuiocului așezat pe farfuriile cu pizza de abia ieșite din cuptor și mireasma bruschetelor cu roșii și oregano erau doar câteva dintre rezultatele muncii mamei în bucătărie.

Am luat trei tăvi, una pentru fiecare dintre noi, și le-am umplut cu toate bunătățile pe care le găsirăm disponibile. De la bruschete viu colorate la plăcinte cu brânză aburinde, de la migdale învelite în ciocolată la briose de vanilie. În îmbulzeala din jurul meselor, ne-am strecurat printre oaspeți și am pornit-o spre lift, cu speranța că nu ne va lua nimeni la întrebări cu privire la cele trei tăvi pline de mâncare.

— Văd că n-ați stat degeaba! se auzi vocea Reveriei, în momentul în care am intrat pe ușă, ascunse după un morman de mâncare.

— Ne-am gândit că ar mai trebui și să mâncăm, spuse Serena, zâmbind și aplecându-se peste hârtiile pe care le studia Reverie. La ce lucrai?

— În primul rând, mâncarea asta ar fi suficientă pentru a hrăni un pluton de execuție și, în al doilea rând, încercam să descâlcesc puțin ițele în care ne-am încurcat singure.

— Serena a venit cu o idee destul de bună, am spus eu. Eram puțin sceptică în ceea ce privea metodele prin care avea prietena mea de gând să găsească restul sirenelor, dar merita să-i acordăm o șansă.

Reverie ascultă atentă explicațiile Serenei, dând ocazional din cap sau încruntându-se la anumite părți. În final, aceasta rămase pe gânduri, evaluând riscurile și avantajele propunerii. Părea să înțeleagă mai multe decât mine, dar nu părea înspăimântată de idee.

— Sună bine. Presupun că mergem să vorbim cu doamna B. Crezi că ar mai fi ceva ce nu ne-a spus?

— Am încetat să mă mai îndoiesc de anumite lucruri, de la o vreme, i-am răspuns eu.

Ne-am petrecut restul serii mâncând și dezvoltând ideile și teoriile cu privire la întrebările ce pluteau deasupra noastră. Soarele dispăruse de mult, iar bleumarinul cerului se contopea cu cel al mării. Valurile se liniștiră, lovindu-se ușor de țârm. Vântul aprig de acum câteva ore se oprise între timp, iar acum șuieratul ușor al curentului dinspre larg se auzea încet pe la ferestre. Stelele își ocupară locul în baletul fără sfârșit al universului, aruncând priviri ocazionale spre adâncurile mării, spre atingerea răcoroasă a apei, spre șaptele tănuite din întuneric și spre secretele ascunse în scoicile părăsite în grija mării.

CAPITOLUL

2

Sala de mese era gălăgioasă când am coborât din lift. O nouă zi însemna o nouă șansă să mergem pe drumul cel bun. Reverie și cu mine o luarăm spre bucătărie, unde știam că urma să o găsim pe mama trebăluind, iar Serena o porni spre ieșirea hotelului, pentru a pune în aplicare planul ei secret.

— Doamnă B! se auzi vocea lui Reverie. Avem câteva întrebări, încep eu.

Mama era aplecată deasupra unei cratițe în care continua să arunce condimente și verdețuri. Când ne văzu, fața îi luă o mină serioasă, parcă presimțind subiectul și cât de incomod era.

— Știu că ne-ai spus deja tot ce știi despre surori, dar trebuie să te întrebăm: ții minte originea fetelor rămase? Numele lor sau unde au decis să fugă? am început eu, cu precauție.

— Fetelor, nu cred vă sunt de mare folos. V-am spus deja despre Vanessa. A fugit împreună cu mama și tatăl ei; provenea dintr-un alt regat, Regatul Curajului. Nu am mai ținut legătura după ce poza aceea a fost făcută, explică mama, arătând spre bucata de hârtie pe care o țineam în mână și care înfățișa două familii ce păreau perfect normale, într-o zi de primăvară, la un picnic.

— Ne-am dat deja seama că Loria, Serena și Isabela sunt cele trei sirene speciale, dar nu știm de ce sau în ce fel, adăugă Reverie.

— Profețiile nu mint și, cu siguranță, orice v-a făcut să credeți asta este foarte puternic, dar nu am habar. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Ne-ai dat deja câteva informații prețioase, am spus eu, cu un surâs. Nu știi nimic despre cealaltă fată? Din câte înțelegem, mai este una, dar nu găsim nicio urmă a ei. Parcă nici nu există.

— Nu cred că provine din Regatul Dreptății sau din cel al Adevărului. Nu am auzit de ea și nici familia Vanessei nu știa nimic.

— Mulțumesc, mamă, i-am spus eu și m-am apropiat pentru a o strânge într-o îmbrățișare. De fiecare dată când obrazul meu se odihnea pe umărul ei mă puteam preface că nimic din jurul meu nu mai exista și eram din nou o fetiță în brațele mamei ei. Îmi făcea plăcere să mai evadez așa, din când în când. În plus, de când cu moartea biologului marin, nu eram prea sigură ce părere avea de sirene, de profeție sau chiar de mine. Da, fusese mereu acolo când am avut nevoie de ea, dar îi vedeam frica în ochi de fiecare dată când mă apropiam de ea, frica de a mă pierde din nou.

După ce am ieșit din apă în acea după-amiază întunecată, Serena a creat un val măricel, pentru a izbi corpul încă o dată de stânci și de a face moartea lui să pară un accident.

Sirenele din acea noapte încă îmi sunau în timpane. Plaja a fost închisă pentru câteva zile, iar polițiștii care investigau cazul ne puseseră câteva întrebări despre seminar și participanți. Am minșit, bineînțeles. Mama a minșit. În teorie și în fața oamenilor, nu avea habar ce se întâmplase cu bărbatul. Știa doar că plecase din hotel și o luase spre plajă pentru a înota, dar informațiile se opreau acolo. Încă nu aflasem nimic de complicea lui, dar ceva îmi spunea că nu o vom mai vedea pentru ceva timp. Chiar dacă ar fi intrat în acel moment pe ușile hotelului, probabil acela ar fi ultimul ei pas, dat fiind nervii care mă acaparară în zilele acelea. Nici nu ar apuca să scoată un sunet, înainte ca apa să-și spună cuvântul, să aducă alături de ea răzbunarea Loriei, a lui Max și a mea.

Am ieșit din hotel și ne-am așezat pe nisipul încălzit de soare, la vreo o sută de metri distanță. Reverie se juca întruna cu pixul, notând informațiile pe care le aflasem, iar eu scrutam priveliștea cu privirea. Marea era liniștită, turiștii se bucurau de vremea frumoasă, iar copiii alergau de colo până colo, cu găleți pline de nisip și șepci care să-i protejeze de razele soarelui.

— Hai să facem o listă, începem Reverie. Una în care să trecem toate numele noastre și ale surorilor pe care le mai avem de găsit, și regatele din care fac parte. Niște ordine în gânduri nu ne-ar strica.

— Ai dreptate. Să începem.

Reverie luă o foaie nouă și realizează o coloană cu numele noastre, de la mine, până la marele semn al întrebării care era cea de-a șaptea soră. Apoi, în dreptul fiecăruia, apăru regatul corespunzător. Loria, Reverie, Serena, Aylina și cu mine eram din Regatul Dreptății. Vanessa era din Regatul Curajului, iar cea de-a șaptea soră rămânea încă un mister.

— De ce majoritatea surorilor este din Regatul Dreptății? am întrebat eu.

— Asta m-am întrebat ani de zile, dar nu am ajuns la un răspuns. Se pare că magia e atrasă acolo ca un magnet, de parcă nu ar avea liniște, de parcă ar căuta ceva.

— Sau pe cineva, am completat eu.

— Măcar acum avem o idee mai bună cu privire la statistici.

— Propun să cercetăm istoria regatului, am spus eu. Până acum, știm doar profeția și detaliile din cartea aceea ciudată, de la bibliotecă.

— Ați aflat până la urmă cine a donat-o? întrebă Reverie. Am rămas perplexă. Îmi venea să-mi dau palme pentru că nu mi-am amintit de asta mai repede.

— Notat. O voi întreba pe Serena imediat ce se întoarce. Ea și Loria au fost să se intereseze în acea zi, la doamna Rossi.

— În regulă. Între timp, îți pot povesti eu ce ai nevoie să știi, dar nu mi se pare că e neapărat ceva ce ne-ar fi de folos. Regatul a fost format acum mult timp, a supraviețuit războaielor, chiar și amenințării oamenilor de acum aproximativ cincizeci de ani.

— A fost atât de recent? Uau, credeam că s-a întâmplat cu secole în urmă.

— Cu secole în urmă, oamenii știau să respecte popoarele mării și lumea care îi înconjură, spuse Reverie, ușor călcată pe nervi. Când sirenele nu au mai fost vâdate, acestea au păstrat o repulsie față de oameni și puțini au reușit să le cunoască secretele, iar acei oameni au fost luați drept povestitori sau nebuni. Așa că viitoarele generații au crescut fără să creadă în noi. Face ascunsul de ei mai ușor, într-un fel, dar în altul...

— Nu aveți ocazia să vă arătați adevărata față.

— Exact.

— Acea amenințare a oamenilor a avut loc pe vremea acelei sirene?

— Dacă te referi la cea care s-a sacrificat pentru noi, atunci da. Nu reușesc să-mi amintesc numele ei. Oricum, Serena ar trebui să apară în orice moment.

Într-adevăr, prietena mea se materializă curând în spatele unui copac de lângă hotel, cu ochii în patru de teama spectatorilor nedoriți. Măinile îi erau ude, iar ea părea ușor obosită, dar satisfăcută. Se apropie de noi, cu un zâmbet larg pe față.

— Am aranjat.

— Încă trebuie să ne spui ce ai făcut, i-am reamintit eu. Reverie o privi pe Serena parcă înțelegând fiecare mișcare. Aveam abilitatea de a citi gândurile oamenilor, de a le intra pe sub piele și de a le cunoaște cele mai adânci secrete, dar nu voiam să-i fac asta prietenei mele. După lucrurile prin care am trecut împreună, merita să îi dau timp să ne explice ea însăși.

— Vei afla singură ce am plănuț. La apus, pe plajă, în locul în care te-ai întâlnit prima dată cu Loria.